

Sygn. akt IX Ca 495/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Dorota Ciejek SO Krystyna Skiepmo
Protokolant:	prac. sąd. Magdalena Kufel

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego I. (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 23 lutego 2015 r., sygn. akt X C 3627/14,

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że ponad zasądzoną w punkcie 1 kwotę zasądza dodatkowo od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.238,30 zł (piętnaście tysięcy dwieście trzydzieści osiem złotych trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu na rzecz powoda za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 495/15

UZASADNIENIE

Powód S. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty I. (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. S. kwoty 64.389,13 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 czerwca 2014r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu w wysokości 4.421,91 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z niespłacenia długu wynikającego z umowy z dnia 5 lutego 2010 r. o kredyt restrukturyzacyjny, zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem (...) S.A., którego majątek został następnie przeniesiony na (...) Bank (...) S.A. Z uwagi na rażące naruszenie umowy

przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty, przedmiotowa umowa została pozwanemu wypowiedziana. Ponieważ na skutek umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a poprzednim wierzycielem pozwanego w dniu 23 grudnia 2013 r., powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek, tym samym pozwany stał się jego dłużnikiem.

Pozwany M. S. wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty. Podniósł, że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i nie jest w stanie spłacić jednorazowo całości zadłużenia, a jedynie w ratach maksymalnie do 200 zł. Podał, że nie otrzymuje świadczenia rentowego, pracuje na pół etatu. Jest osobą częściowo niepełnosprawną.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2015r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego ZamkniętegoI. (...) w W. kwotę 49.150,83 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 2 października 2010 r. pomiędzy (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. a pozwanym M. S. (kredytobiorcą) została zawarta umowa kredytu restrukturyzacyjnego nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 50.271,71 zł na okres do dnia 3 lutego 2020r. (termin płatności ostatniej raty). Zgodnie z umową pozwany zobowiązał się dokonywać, w okresie objętym umową, spłaty kredytu wraz z odsetkami w miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych według harmonogramu spłat dołączonego do umowy.

Pozwany nie wywiązywał się z warunków spłaty wynikających z treści umowy, wobec czego została ona mu wypowiedziana. Zgodnie z umową, w wyniku wypowiedzenia warunków spłaty, cała dotychczasowa wierzytelność pozwanego z tytułu kredytu stała się wówczas wymagalna.

W dniu 23 grudnia 2013 r. pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W. (zbywca i następca prawny (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W.) a powodem (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty I. (...) w W. (nabywca) została zawarta umowa o przelew wierzytelności, której przedmiotem była sprzedaż portfela wierzytelności zbywcy z różnych tytułów, w tym zawartych umów kredytu. Do sprzedanych wierzytelności należała też wierzytelność wobec pozwanego M. S. w wysokości 49.150,83 złotych z tytułu kapitału.

Pismem z dnia 7 lutego 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności na jego rzecz jako następcą prawny jego pierwotnego wierzyciela. W dniu tym również (...) Bank (...) S.A. w W. zawiadomił pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego na rzecz powoda.

W ocenie Sądu Rejonowego powód udowodnił dowodami z dokumentów wszystkie okoliczności z wyjątkiem wysokości odsetek. Z żadnego dokumentu przedłożonego przez powoda nie wynikała data wymagalności roszczenia i sposób naliczenia odsetek od należności głównej. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał za udowodnioną jedynie wysokość wierzytelności powoda w zakresie kapitału, wynikającą z załącznika do umowy przelewu wierzytelności. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążając nimi pozwanego z uwagi na jego trudną sytuację życiową.

Powyższy wyrok w części, tj. co do punktów 2 i 3 zaskarżył powód zarzucając w apelacji:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik

sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami

wiedzy, ocenie materiału dowodowego przejawiającej w uznaniu, że powód nie wskazał żadnych okoliczności ani nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów wykazujących w pełni wysokość dochodzonego roszczenia, podczas gdy przedstawione przez powoda dokumenty w postaci umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...) z dnia 05.02.2010 r. zawartej pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym, umowy przelewu wierzytelności z dnia 23.12.2013

r. zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. a (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty I (...) wykazują w pełni wysokość roszczenia względem strony pozwanej;

II. naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik postępowania tj.: art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż powodowi nie przysługują odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia umowy cesji wierzytelności z dnia 23 grudnia 2013 r. do dnia wniesienia pozwu, podczas gdy fakt opóźnienia pozwanego ze spełnieniem świadczenia nie może budzić wątpliwości w świetle postanowień umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...) z dnia 05.02.2010 r., w szczególności, iż powyższa umowa została rozwiązana w dniu 9 kwietnia 2012 roku;

III. art. 102 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie o nie obciążaniu pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu wskutek błędnego uznania, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki, które powodują, że strona pozwana nie powinna być obciążana kosztami procesu, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż takowe przesłanki nie mają miejsca.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 15.238,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28.06.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje. Wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zawnioskowanych w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Wbrew przyjętemu przez Sąd Rejonowy stanowisku, że pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, należy przede wszystkim wskazać, iż pozwany na rozprawie w dniu 23 lutego 2015r. nie wniósł o oddalenie powództwa, nie zgłaszał zarzutów podważających powództwo ani co do zasady, ani jego wysokości. Wniósł natomiast o „rozłożenie długu na raty”. Przyjąć zatem należało, że powyższe oświadczenie stanowi uznanie powództwa.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym „uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 r., I ACa 1061/12, LEX nr 1280314).

W ocenie Sądu instytucja uznania powództwa obejmuje więc swoim zakresem zarówno oświadczenie woli pozwanego, tj. wniosek o wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu, jak również oświadczenie wiedzy pozwanego, co do przyznania istnienia okoliczności stanowiących podstawę powództwa.

Wniosek pozwanego o rozłożenie roszczenia powoda na raty, jest niewątpliwie przyznaniem istnienia roszczenia i chęci jego zapłaty. Tym samym przyjąć należało, iż stanowi ono jednocześnie procesową czynność uznania powództwa zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Zaznaczyć przy tym należy, iż uznanie dotyczyło całości powództwa. Wniosek pozwanego o rozłożenie na raty nie dotyczył bowiem jedynie części powództwa ograniczonej do roszczenia głównego, lecz obejmował całość roszczenia zgłoszonego w pozwie bez rozróżnienia na świadczenie główne i odsetki.

Ponieważ skutkiem uznania powództwa jest pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem i wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w zakresie objętym uznaniem, Sąd Rejonowy powinien był wydać wyrok zgodnie z żądaniem powoda.

Ocena skuteczności uznania, według kryteriów wymienionych w art. 213 § 2 k.p.c. powinna być dokonana wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Jeżeli żadna z tych okoliczności nie zachodzi sąd

jest obowiązany wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa, bez względu na to, czy uznanie znajduje uzasadnienie w okolicznościach sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 22.2.2010 r., IV CSK 436/09, niepubl.).

W ocenie Sądu Okręgowego uznanie powództwa w niniejszej sprawie przez pozwanego nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

W związku z powyższym należało zmienić zaskarżony wyrok i dodatkowo zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.238,30 zł tytułem odsetek i kosztów wynikających z umowy kredytu restrukturyzacyjnego z ustawowymi odsetkami od tej kwoty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Natomiast apelacja w zakresie kosztów procesu za postępowanie przed Sądem pierwszej instancji jest niezasadna. Z okoliczności wskazanych przez pozwanego na rozprawie wynika, iż znajduje się on w trudnej sytuacji majątkowej oraz zdrowotnej, co nie zostało przez powoda zanegowane. Uwzględniając obiektywną okoliczność niespłacania przez pozwanego zobowiązania wobec powoda, należało przyjąć, iż w istocie sytuacja majątkowa i życiowa pozwanego jest trudna, co w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego może zostać uznane za jedyną przesłankę nieobciążania strony przegrywającej kosztami. Uznanie bowiem, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu, a zatem zastosowanie dobrodziejstwa z art. 102 k.p.c. zależy od swobodnej oceny sądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, LEX nr 564753 oraz z dnia 27 stycznia 2010 r., II CZ 88/09, LEX nr 578136). Przepis art. 102 k.p.c. choć nie konkretyzuje pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi orzekającemu, powinien być zastosowany wówczas, gdy w okolicznościach danej sprawy obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu przeciwnika byłoby rażąco niezgodne z zasadami słuszności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 r., II CZ 203/10, LEX nr 738399 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., V CZ 98/10, LEX nr 738404). Sąd Okręgowy podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego, że taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą również orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., zgodnie z powołanymi wyżej przesłankami.